

blaník

SKAUTSKÝ

15

STŘEDISKOVÝ
ČASOPIS

JARO

Obsah:

- 3.....Skauting jenom pro děti?
- 4.....Jak vypadá středisko Blaník v roce 1993?
- 5.....Jaroslavení
- 6.....Pravda o zastupci střediska!
- 7.....Modrý klíč
- 11.....Černý šíp
- 13.....137. oddíl skautů
- 17.....Jarní prázdniny ve Vesmíru
- 20.....Jarní prázdniny
- 21.....Bludiště
- 22.....Materštiná
- 23.....Kára

Vyjmutebné příloha - Zpěvník

Skauting jenom pro děti?

Myšlenka skautingu vznikala v bouřlivé době Burské války. Dokazovala a také dokázala, že i ve chvíli, kdy se navzájem nenávidí národy, lze se chovat laskavě, ukázala, že v době válečných lstí a proradností, je možno jednat čestně, svědčila o tom, že statečnost v boji se nemusí krýt s krutostí. Od té doby uběhlo již téměř sto let. Světem se přehnaly války mnohonásobně ničivější, než byla Burská, desítky let se snažila menší část lidstva vyhladit nebo zotročit tu větší a vydávat to za dějinnou nutnost. Ty doby jsou naštěstí pryč a my nyní překvapeně stojíme nad troskami toho, co zbylo z kdysi kulturní a snad i křesťanské země ve středu Evropy. Vzduchem jako by se nesl zvuk zvonů, bijících na poplach. Vzdělanci varují před úpadkem kultury a školství. Politici shledávají, že politika vlastně nikoho nezajímá. Ekonomové zjišťují, že kde kdo chce zbohatnout, ale málokdo vytvářením trvalých hodnot. A církve, navnaděné tučnými procenty údajných křesťanů ze sociologických průzkumů, najednou vidí, že kněží je pořád stejně málo a na jeden opravený kostel jsou další tři chátrající.

Odpovědí na mnohé nejistoty a obavy je křesťanský skauting. Není to lék, který zabere ihned, dává však dobrou naději do budoucna. Dává ji právě proto, že skauting není jenom organizace pro děti, ale směr pro celý život. Snahou dřívějšího režimu bylo, vykázat křesťanství pouze do kostelů. Tam ať si dělají co chtějí, ale venku ať mlčí. Podobně je tomu nyní se skautingem. Obchod je obchod, jelimáci, slabší ať se raději klidí z cesty a dobré skutky si schovejte na tábor, tak si dnes mnozí představují svobodnou společnost a úlohu skautů v ní. Je na skautech, aby tuto situaci změnili. Změní ji tehdy, budou-li v dospělosti osobnostmi, odborníky ve své profesi, stanou-li se z nich politici, novináři, učitelé a kolik dalších oborů lze vyjmenovat, kteří se nikdy neodchýlí od Slibu a Zákona. Budou prorůstat společností jako pevné šlachy, spojení vzájemně přátelstvím z oddílů a skautským bratrstvím. Budou pracovat v nejrůznějších oborech a budou se na sebe v tísní obracet s důvěrou, budou si důvěřovat, protože se stali bratry a sestrami. A navíc, budou osobně vydávat svědectví o tom, že lze žít poctivě a statečně a tak osloví některé z těch, kteří o tom dosud pochybují.

Mysleme na to, že sebe banálnější hra v přírodě se má stát přípravou na budoucnost, že chmurné večery po schůzkách, které nesplynuly očekávání, jsou klopotnou setbou příštího času. Právě toto dal skautingu do vínku křesťan a voják Baden-Powell a právě díky tomuto programu přetrval skauting až do dnes a bohdá nás všechny přežije.

Josef

Jak vypadá středisko Blanský v roce 1993?

Na střediskovém sněmu v lednu letošního roku konstatoval bratr Edy, že naše středisko je jedno z největších v Praze. Myslím, že i přes značný úbytek členů jsme jím zůstali. Loni v lednu jsme měli 475 členů, při doregistraci před letními tábory dokonce 500 členů. Dnes je to méně, celkem 397. Trochu škoda mrzí, že ubylo hlavně těch nejmenších. Měli bychom se nad tím zamyslet. Faktem zůstává, že celé dva oddíly vlčat a světlušek se neregistrovaly. Ubylo i skautů (20. oddíl, který vznikl před dvěma lety zeslábl a spojil se s původním oddílem v jeden celek). Přibýlo pouze skautek. V letošním roce máme tedy "jen" 17 oddílů a to

- 5 oddílů skautů (44., 77., 137., 138. a 168.)
- 3 oddíly skautek (27., 137. a 138.)
- 4 smečky vlčat (43., 45., 77. a 172)
- 2 roje světlušek (137. a 172.)
- 2 smíšené oddíly vlčat a světlušek (138. a 167.)
- 1 oddíl oldskautů

V těchto oddílech je 45 vlčat (ubylo 44)
98 skautů (ubylo 15)
27 roverů (ubylo 12)
43 světlušek (ubylo 32)
103 skautek (přibýlo 17)
6 starších skautek (ubyly 4)
21 oldskautů (přibýli 2)
54 vedoucích oddílů (ubylo 15)

Značně se změnilo i vedení střediska. Vůdcem se stal Josef Juhra, jeho zástupci Monika Jarolímková, Michael Stibůrek a Martin Vítek. Zbývající členové vedení zůstali - zdravotník bratr Očko, hospodář Robert Štěpnička a tajemník Franta Zahálka. I revizní komise zůstává ve složení Michal Vondráček a Vladimír Tichý.

Protože se změnili i někteří vedoucí oddílů nebo jejich adresy, nebude na škodu si je znovu poznamenat:

- 44. oddíl skautů - Michel Stibůrek, Sekaninova 38, Praha 2, 120 00
telefon 69 27 480
- 77. oddíl skautů - Jan Steinbauer, V rovinách 907/17, Praha 4, 140 00
telefon 69 20 719
- 137. oddíl skautů - Marek Bárta, Lučická 19, Praha 2, 120 00
telefon 25 18 795
- 138. oddíl skautů - Josef Juhra, Mělnická 12, Praha 5, 150 00
telefon 53 73 90
- 168. oddíl skautů - Pavel Steinbauer, V rovinách 907/17, Praha 4,
140 00, telefon 69 20 719
- 27. oddíl skautek - Gabriela Stibůrková, Svobodova 11, Praha 2, 120 00
telefon
- 137. oddíl skautek - Denisa Šmidlíková, V. Slovská 36, Praha 10, 160 00
telefon 78 11 003
- 138. oddíl skautek - Anna Guhrová, Mělnická 12, Praha 5, 150 00
telefon 53 73 90
- 43. smečka vlčat - Michal Švarc, K Habrovce 11, Praha 4 Krč, 140 00
telefon 69 28 553
- 45. smečka vlčat - Václav Mařík, Novodvorská 106, Praha 4, 142 00
telefon 47 13 531

77. smečka vlčat - Martin Vitek, Bítovská 1216, Praha 4, 140 00
telefon 42 56 74
172. smečka vlčat - Jiří Hochman, V nové čtvrti 23/303, Praha 4
140 00,
- 137.roj světlušek - Marie Janoutová, Hořonínská 1242, Praha 4, 140 00
telefon 42 25 40
- 172.roj světlušek - Alena Váchalová, Nad Belvederem 1001, Praha 4
140 00
138. vlčata a světlušky - Ondřej Balík, Na Kuthence 1, Praha 6,
160 00, telefon 31 13 807
167. vlčata a světlušky - Petr Waldheger, Tábořská 763/50, Říčany
262. oddíl olískautů - Vladimír Tichý, Janouškova 1, Praha 6,
160 00, telefon 35 79 373

JARASLAVENÍ

První letošní jarní den den přivítali oddíly z Krče, jak je již jejich tradicí, společným jaraslavením. Nejstarší měli sraz v 5.45 na Malostranské. Pak následoval běh na hrad, kde se vítal východ slunce první jarní den. Následovalo několik střihacích soutěží a mše u sv. Mikuláše, kde byl sraz s těmi mladšími.

Po mši jsme vyrazili ke schodům na hrad a soutěžili jsme, podobně, jako již ráno, kdo první vyběhne schody. Do dalšího mezipatra se ovšem smělo až poté, co se nad někým jiným vyhrálo střihání. Následoval přesun k Nebozízku, kde jsme kreslili kromě panoramy Prahy i stíny ostatních a spoustu dalších věcí.

Na závěr u Petřínské rozhledny probíhaly boje o kuličky a k polednímu jsme se rozešli do svých domovů.

Pravda o zástupci střediska !

V minulém čísle tohoto prestižního občasníku vás redakce seznámila se zástupci vůdců střediska. Rádi bychom věděli, kdo je volil a zdali věděl, koho volí?

Koho jste zvolili?

Aby někdo netápal v temnotě, přinášíme několik zajímavých informací z minulosti M.J. Jsme na letním táboře hrdinných a chrabrých M., kteří se již dva týdny potýkají s živly. Vládne dobrá nálada, nikdo totiž neví, že se objeví živel nejživelnější. Byl totiž živý. Jistě tušíte, o koho se jedná. Se svou tlupou se tajně nakýblovala nad náš tábor a záudně nás pozorovala a kula plány pod vedením M.J. (ta tlupa) Když jsme usnuli, zákeřně se zbavila naší nikdy nechybující hlídky (uspala ji), aby se podle lesa podle vkradla do tábora.

Řádění skínů^t

-NE TO ONA. Ráno jsme postrádali velký plán naší táborové hry, několik hrnců (nemohli jsme kvůli tomu vařit - HLAD), boty důstojného hosta, 4000 Kčs přemístěných listivě z táborového trezoru do kapsy jednoho z velkých náčelníků. Naše Speciální průzkumová jednotka (SPJ) pobleskovém, ale důkladném pátrání objevila hrnce na stromě. Po logické úvaze-dedukci naše SPJ vyvodila, že tam byly vyneseny na košťatech. Díky neodborné pilotáži a zastaralé technice některé hrnce spadly do kopřivového pole (zvláště trestuhodné). Nikdy se však nepodařilo vysvětlit fakt, že hrnce vypadaly jako týden nemyté.

Záhadný obrat

Z obavy z nesmírného trestu již předem zanechali na místě činu na usmířenou krabici lisovaných koláčů a nelisovaný sci-fi román.

Jak dopadli?

Brzy po nálezu ztraceného zboží, díky obratnosti SPJ a promyšlenému vedení akce, byla vmžiku M.J. a spol. zajati. Během záťahu bylo mužstvo připraveno na fakt, že se jedná o čarodějnice. A byly ještě horší, posuďte sami dle fotografií :

-fkbž-

Z dopisů čtenářů:

Ještě dříve než stačil předchozí článek projít rotačkou byla už naše redakce zaplavena bouřlivými ohlasy. Z dopisů vyjímáme:

-Sou to podlí červi. F.Ň.

-Kdo dovolil uveřejnit tyto nechutné urážky a pomluvy mého IDOLA.

Žádám hlavu šéfredaktora! Ň.F.

-Plně s článkem souhlasím. Vážím si redaktora, který se nebojí psát pravdu i za cenu ohrožení vlastní kariery. B.Ž.

-ANO. Žádám svolání mimořádného sněmu a nové volby. Ž.B.

Píseň o táboře '92

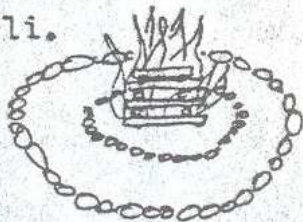
Když školní rok
uplynul, na tábor jsme
vyrazily.

Jely jsme tam s rados-
tí, hodně jsme se nate-
šily.

Steny jsme si postavi-
ly, dalo nám to práci,
ale nám to nevadilo.
zpívali tu, ptáci.

Služby střídaly se
denně, veřily nám jídlo,
v kuchyni byl škopek
vody,
bylo u něj mýdlo.

Hrály jsme tu mno-
ho her, scénky jsme si
nacvičily,
v sobotu byl táborák,
neměly jsme dlouhou
chvíli.

Slunce

Když ráno slunce vyjde
a přijde nový den,
tak celá zem je šťastná,
jak krásné je být pod nebem.

V poledne slunce vystoupí
nahoru do výšek zas,
pak všem lidem oznámí,
že na stůl je podávat čas.

Na puťák jsme od-
cházely, ovšem jenom
sterší,
tledší zatím v tábořiš-
ti veřily si kaši.

V noci pek při
návratu, udělaly jsme
přeped,
skautky však se nevzbu-
dily, to byl ale náped.

V Březnici jsme
byly v zámku,
ale taky v cukrárně,
dobroty jsme si koupi-
ly,
měly jsme se nárovně.

Všude rostlo pl-
no třešní, když jsme se
šly koupat,
trochu jsme se jich pře-
jedly, neměly jsme to
dělet.

Koupaly jsme se
v Bahňáku,
ale taky v Zlatohlavu,
že tam byla voda čist-
ší,
ne to bych vsadila hle-
vu.

Zapomněla jsem na
hlídky,
ty se všem moc líbily,
slyšely jsme noční
zvuky,
oči se nám klížily.

Uteklo to jako
voda
a zazvonil zvonec.
Ani jsme se nenadály,
tábora byl konec.

Zuzka L.

Červánky jsou krásné,
když hasne dne jas,
potom i slunce žluté zhasne
a černá noc je zas.

Kafka

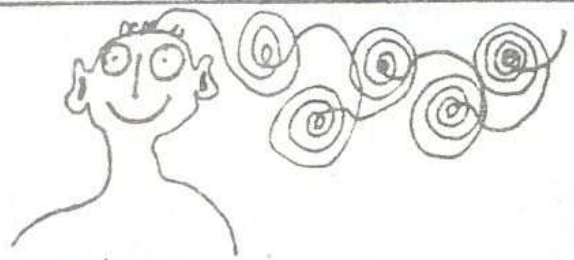
138. SKAUTKY

WESTERN - DRAMA NA FARMĚ

<p>Otec a synové odcházejí na lov</p>	<p>Přicházejí lupiči a oblehají dům.</p>	<p>Najítím mrtvou do mrti, a chytí nebohou matku</p>	
<p>Najednou se objeví dcera, vše vidí, upoutá korálky a rozbíhá se dohonit otce, ale....</p>	<p>dcera najednou uvidí lupiči a rozběhnou se za ní, ta však jím zmizí.</p>	<p>Objeví se šerif. Hledá se matka, ale nevidí ji. Lupiči, ta však musí zapít, ale parník dává majetku, šerif u ní. Šerif uvidí a pochozí.</p>	
<p>Lupiči se začali bavit. (Nebezpečí začíná)</p>	<p>Šerif zatím: Sleduje přes vrata.</p>	<p>Leze na střechu.</p>	<p>Slézá po provazovém žebříku.</p>
<p>Ale najednou ho lupiči spatří jak slézá a zahajují palbu.</p>	<p>Šerif nemůže a střelí, ale je zraněn do ruky, a poka...</p>	<p>...padá, ale.....</p>	
<p>... vstala a utíká...</p>	<p>Lupiči se však na místo vrhají a omíť zajat.</p>	<p></p>	
		<p>KONEC</p>	
<p>Ale právě včas přichází otec s pomocí na pomoc</p>	<p>Tereza</p>		

LOGICKÉ PROBLÉMY

① PRAVDOMLUVNÁ ANKA

Král měl tři dcery: Aničku, Bertu, Cecilii. Anička nikdy nelhala, Berta vždy lhala, Cecilie lhala jen občas. Ke dvoru přijel princ a žádal krále o ruku Aničky. Král ho zavedl za dcerami. Slíbil, že mu Aničku dá, když ji pozná. Smí však každé z nich položit jen jedinou otázku. Princ se každé zeptal, jak se jmenuje ta, která sedí uprostřed. Princezna vlevo řekla, že Anička, princezna uprostřed řekla, že Berta a princezna vpravo řekla, že Cecilie. Z těchto odpovědí princ poznal která je Anička. Jak?

② DĚTI V RODINĚ

Petr říká: "Mám tolik bratrů jako sester." Jeho sestra říká: "Mám dvakrát tolik bratrů než sester. Kolik je dětí v rodině?"

③ ZÁHADA PŘÍLIVU

Nedaleko břehu kotví loď a z její paluby je spuštěn žebřík. Žebřík má 10 příček, které jsou od sebe vzdálené 30 cm. Spodní příčka se dotýká hladiny. Za přílivu stoupá hladina 15 cm za hodinu. Za jak dlouho bude pod vodou třetí příčka?

④ DĚDICTVÍ

Tři otcové a tři synové zdělili 40 obrazů. Každý syn dostal podle závěti třikrát více obrazů než jeho otec. Jak bylo dědictví rozděleno, když žádný obraz se nedal rozdělit a nesměl být prodán?

⑤ PROBLÉM GÖRLA Z GÖRLŠTEJNA

V Aritmetice Görla z Görlštejna, napsané v r. 1577 je uvedena tato prastará úloha:

Jeden šel z Prahy. Ptali se ho, kolik hodin bilo na Pražském hradě, když vyšel. Odpověděl: "Kdyby bylo bilo ještě jednou tolik hodin a polovinu toho a ještě sedm úderů k tomu, tehdy by bylo dvanáct hodin."

Kolik hodin vlastně bylo, když vyšel z Prahy?

⑥ TĚŽKÝ ŽIVOT SLIMÁKA

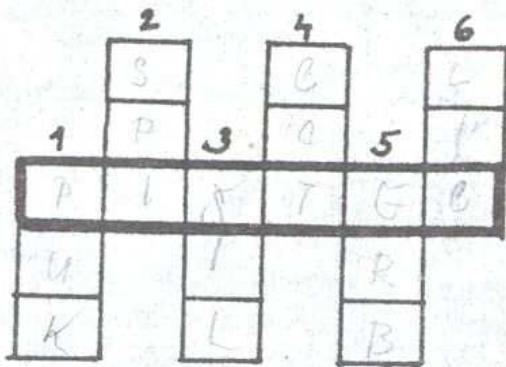
Hlemýžď lezl na strom 10 m vysoký. Dne vylezl vždy o 4 m, v noci sklouzl o 3 m. Za kolik dní sehnal vrchol?

1) Anička byla napravo, Berta nalevo, Cecilie vpravo. 2) 7 dětí. 3) Loď stoupá s přílivem. 4) Otcové: 3, 3, 4 synové: 9, 9, 12. 5) 2 hodiny. 6) Sedmého dne. 7) 100. 8) 5 hodin a 5 minut. 9) 10

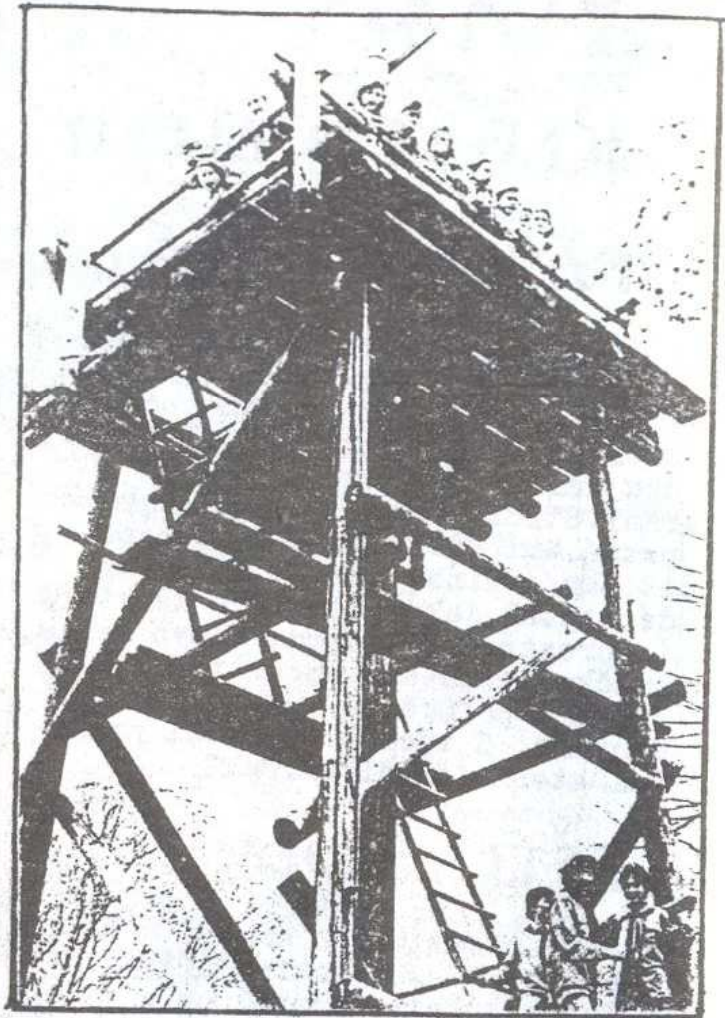
138. SKAUTKY

HŘEBENOVKA PRO

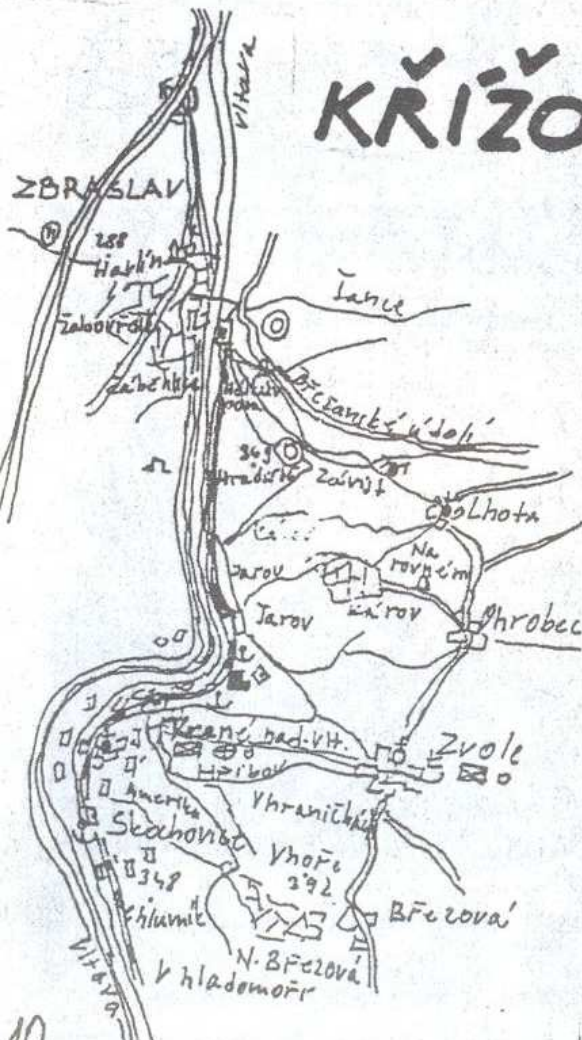
PŘÍZNIVCE A. DALGLIESHE

1. TOUŠ
2. 2. OS, č. jednotné, rozkaz od „SPÁT“
3. MINULÝ ČAS OD „ŠIJE“ (ON)
4. ANGLICKY „KOČKA“
5. RODOVÝ ZNAK
6. OPAK RURU

KŘÍŽOVKA

NEJVĚTŠÍ JEZERO SVĚTA JE

HORNÍ KONČETINA

NEHLUBŠÍ JEZERO NA SVĚTĚ

RIVAL

60 KUSŮ

JEDNOTKA OBJEMU

SANEC OD KOČKY

ČIDLO ZRAKU

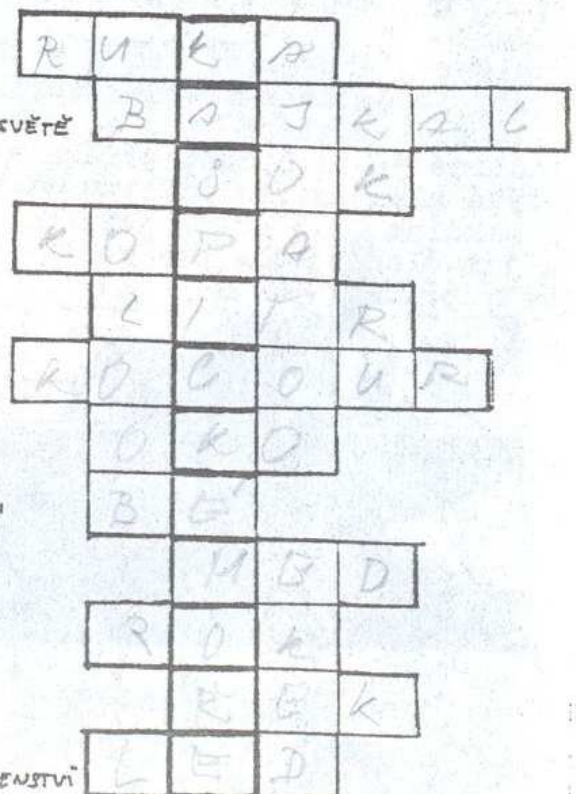
NÁZEV HLÁSKY „B“

VČELÍ PRODUKT

12 MĚSÍCŮ

OBYVATEL ČEČKA

VÍDA V PEVNĚN SKUPENSTVÍ

Čechy

O postu

Ve starém Černém Šípu, který dnes pamatují již jen vousatí roveři, bývalo zvykem, že každý pátek byl zasvěcen myšlenkám a modlitbě za oddíl. Ten den si každý měl odřící něco dobrého, aby tak symbolicky vyjádřil, že je pro oddíl ochoten i obětí. Tento společný půst má v duchovní rovině stejnou hodnotu, jako když skupina lidí táhne za jeden provaz, nebo společně tlačí auto, zapadlé v bahnité jámě. V 9 hodin večer pak se pak měl každý na chvíli zamyslet nad oddílem, představit si například tváře svých kamarádů, nebo si třeba jen vzpomenout na nějakou výpravu. Křesťané se měli, na úmysl oddílu, pomodlit Věřím v Boha a Otče náš. Mnozí z nás tyto pátky stále drží, staly se přirozenou součástí týdne. Někteří z mladších, však o nich ani neví. Zvu proto všechny, pamětníky i ty, kteří toho pamatují méně, připojte se k nám. Vybudujete tak společenství lidí, které nerozbije ani budoucí stěhování ani nejroznější životní osudy.

Josef

Akce kalendář 93

První myšlenky na vydání vlastního skautského kalendáře ve velkém nákladu se objevily již na začátku roku, poté, co jsme si prohlédli kalendář Modrého klíče, naxeroxovaný v počtu 20 kusů. Každému, kdo o myšlence věděl, se zdálo, že něco podobného se bude prodávat úplně samo, a že nám to skautští činovníci a činovnice (obzvláště mimopražští) budou rvát z rukou. Od slov se brzy (tak úplně brzy to nebylo) přešlo k činům a akce K začala.

Na začátku listopadu leželo u nás doma 1000 kalendářů, u střediska jsme měly my a Modrý klíč 22000 Kčs dluhu za vytištění, další 2000 oddílových korun padly na přípravu a sestavení a zájemců o zakoupení se příliš nehrnulo. Jak se prodávání od 8.11., kdy jsme poprvé na veřejnosti prodávaly před kostelem v Mníšku, vyvíjelo, je zbytečné popisovat, každý mohl sledovat sám. Zmíním se jen o několika podnicích. Tři listopadové a prosincové neděle obětovaly roveři, holky z Modrého klíče a Mirek, Zoubek, Standa, postavily se před různé pražské kostely a prodávaly. Úspěch těchto nedělních prodejů byl pro celou akci rozhodující, nejméně celá jedna třetina všech prodaných kalendářů jde na vrub těchto prodáváčů. Další úspěšný podnik byla prosincová středisková rada, kde dokonce poptávka převýšila nabídku. Nemalou roli sehrála také osobní iniciativa některých rodičů, příbuzných a známých, z nichž mnozí prodali více, než náš nejúspěšnější Mirek. Těm všem patří

naš dik, stejně jako některým obchodům, které laicky nás výrobek prodávaly (většinou velmi úspěšně).

Celkově lze snad hodnotit celou akci kladně, a to nejen proto, že skončila ziskem 5515 Kčs (prozatím, neboť některé faktury nebyly ještě proplaceny). Důležitější je, že každý, kdo chtěl, zjistil, jak je skutečně obtížné něco prodávat a kolik lidí dnes chodí o tebrácké holi.

Jaroš

BUDE DÍLNA V KRČI ?

Našemu středisku se podařilo získat prostory ke zřízení kluboven ve formě dvou bývalých školek. Na první - dřevěnou je dotace ve výši 100 000 Kč.

Druhá je zděná bez peněžní podpory. Prostory byly rozděleny mezi oddíly a my jsme dostali dvě místnosti ve zděné.

První metou byl rozvod elektřiny, který jsme uvedli do fčícího stavu až po dvou víkendech, ale bylo by to bývalo rychleji, nebýt nemístné iniciativy některých Brášků.

Tím skončily "společné práce" a všichni jsme se pustili už do rozjetých úprav místností.

V první řadě se vybouraly původní dveře spojující obě místnosti a nahrazujeme je posuvnými, které jsme viděli u Dejčů na chalupě. V zadní místnosti jsme se rozhodli zřídit kovářnu. Pro tento účel byla uprostřed místnosti prořezána do betonové podlahy okrouhlá díra až na pískové podloží a do ní byl zapuštěn špalek pro kovačlinu.

Tímto děkujeme všem, kdo se na práci podíleli a doufáme, že vydrží až do konce, přestože bychom radši jezdili na výpravy.

Pasta

O BOXU

Zatím co se naši mladší členové dají strašit čertem a "Mikulášem", na starší platí Osička. Nezasvěcenému človíčkovi by při předvádění cviků asi připadal jako pomatenec, který kolem sebe mlátí mouchy. Nepřál bych vám být takovou mouchou.

Původní myšlenka navštěvovat box zpočívala v tom, že si alespoň jednou za týden budeme pravidelně udržovat kondici sportem, takže v tom nebyla žádná touha dát někomu přes hubu. To se v dnešní době už říci nedá. Postupně přibývá stále více zájemců, kteří by chtěli své síly změřit a vyzkoušet si box i jinak než teoreticky. Zda se nám toho dostane v brzké době a nebo jestli budeme ještě chvíli zdraví se ukáže.

Maugli

137. Havrani

V listopadu, jak jistě všichni dobře víte, probíhala zběsilá celostátní skautská akce na podporu a humanitární pomoc pro děti z oblastí postižených válkou v bývalé Jugoslávii. Dnes je již pomoc u těch, kteří ji potřebují, ale v listopadu vše vypadalo jinak.

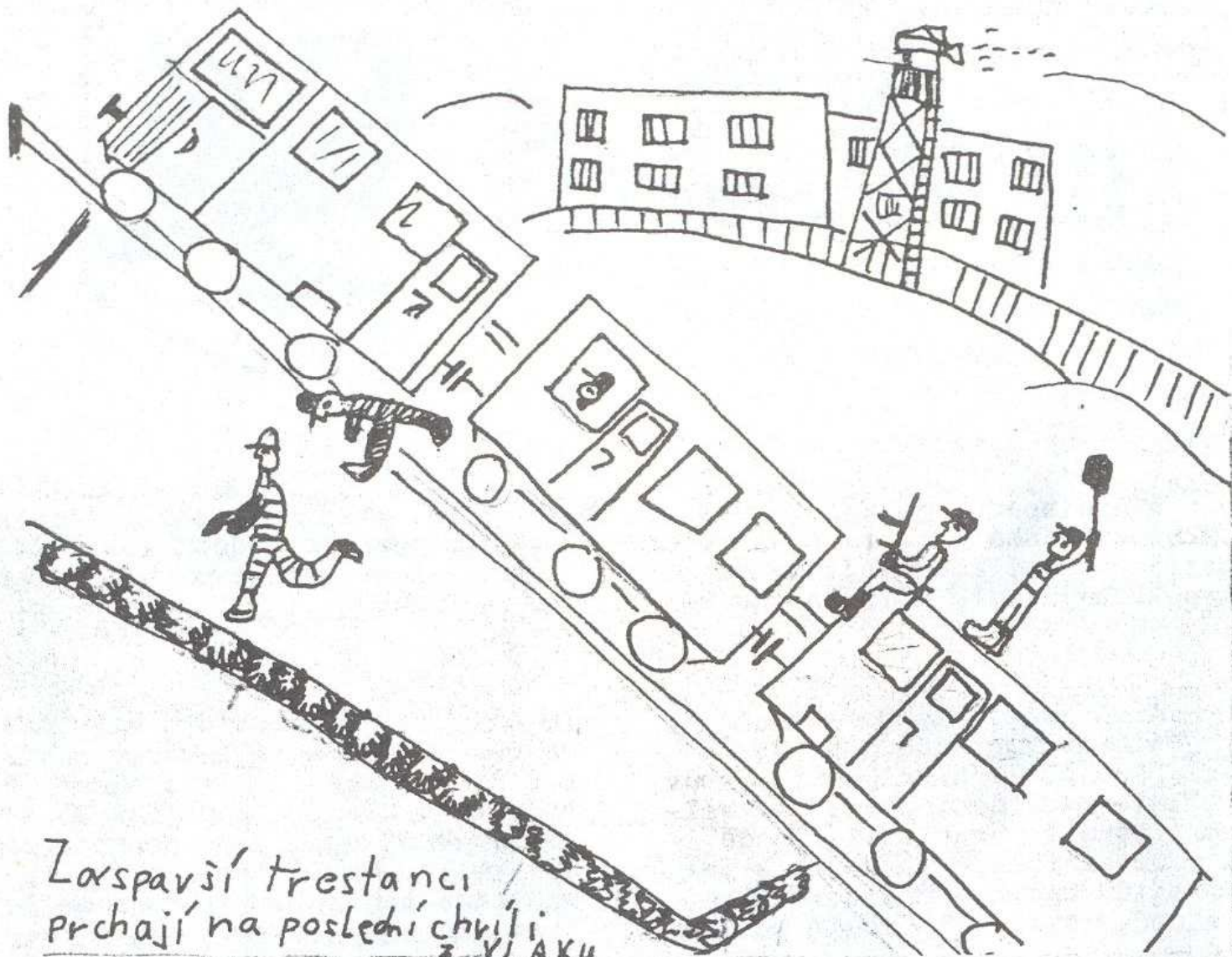
Měli jsme sraz na stanici I. Pavlova mimořádně v úterý. Měli jsme jít vybírat peníze, obuv a oblečení na děti postižené válkou v bývalé Jugoslávii. Rozdělili jsme si funkce: Vojta - tyčák, Ondra - nosič, Viki - mluvčí, a začali chodit od domu k domu.

U prvních dveří nám takový starý děda dal deset korun a my šli k dalším dveřím. Potom jsme vešli do velké a hlídané garáže, kde nám dali osm korun a šli se, jestli to hned za rohem proclastáme. Vojta řekl, že zná. U dalších dveří jsme vybrali čtyřicet korun a jejich syn matka se nás ptal jestli k nám odí nějaký jeho kamarád. Na jedné dveřích bylo napsáno zvonělně a tak jsme si mysleli, že tam bydlí nějakí staří a nahluchlí lidé, ale byli to mladí lidé, které asi zvonek zlobil. Dalí nám deset korun. Jinde bylo také napsáno zvonělně. Už jsme si mysleli, že tam mají také zlobivý zvonek a tak jsme to zkusili, ale byla tam strašně stará a nahluch-

lá paní, která otevřela malé okénko ve dveřích a ptala se, co chceme. Řekli jsme, že jsme skauti ze střediska Blaník, ale Viki to musel dvakrát opakovat, protože to neslyšela. Potom jsme řekli, že vybíráme peníze a oblečení na děti v Jugoslávii. Bylo nám jí strašně líto a chtěli jsme odejít, ale potom nám stejně dala dvacet korun. Dlouho jsme neříkali, že vybíráme i oblečení a boty, ale jednou se Viki spletl a omylem to jedné paní řekl a ta nám hned dala plnou tašku oblečení. Protože jsme měli jen malou igelitku, tak nám půjčila svoji tašku abychom ji obratem vrátili, nebo nám prý zakroutí krkem. Také říkala, že byla skautkou. A tak jsme museli utíkat k Wikimu. Potom jsme si vzali velkou tašku, ale už jsme vybrali jen trochu málo oblečení a dvojce boty.

Celkem jsme vybrali dvě stě korun a stopadesát kusů oblečení. Akce se nám vyvedla.

Ondra

Zavspavší trestanci
prchají na poslední chvíli
z VLAKU

Sešli jsme se na Smíchovském nádraží v sobotu 19.12.92 v 6.15 hodin ráno. Bylo nás tam přesně dvacet. Když uplynul čas, tak jsme sedli na vlak a jeli do stanice Všeradice. V Zadní Třebáni jsme přestupovali na jiný vlak. Z Vše-
radic jsme šli asi jeden kilometr U lesa nám Balů připravil hru :

Z vlaku jedoucího do věznice uprchnou tři trestanci, jmenovitě Ali, Marek a Pirát. Měli za úkol obsadit pevnost zvanou "U Krvavého hnátu". Ostatní je měli pronásledovat, dohonit a zajmout. Trestanci museli každých druhých pět minut stát. Filip trestance sice dohonil, ale bezdůvodně se obrátil a utekl zpět. Trestancům se nakonec podařilo najít pevnost a obsadit ji. Dlouho se však neubránili, za chvíli byli dobytí - byla jim zabavena vlajka. Po dopadení se

někteří pronásledovatelé k trestancům přidali a hra pokračovala. Po skončení hry jsme si rozdělali oheň a ozdobili stromeček. Zazpívali jsme si pár koled, opekli burty a uvařili polívku. Byla speciální zálesácká - kdosi do ní naházal šípky a větvičky.

Když jsme si odpočinuli a naobědvali se, tak jsme se vydali k silnici, kde jsme zahráli několik her. Pak jsme se rozdělili a s sešli se až u Krvavého Hnátu.

Potom jsme se vydali k nádraží a cestou jsme hráli zmizíka. Při hře se pár lidí málem přizabilo. Na louce pod lesem jsme ještě hráli "král vysílá své vojsko". Ve vlaku nebylo místo a tak někteří z nás seděli na zemi. Do Prahy jsme dojeli v 16.45 hodin. Výprava se všem líbila.

Pirát

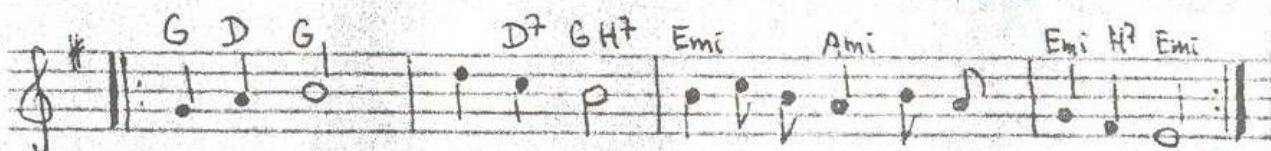
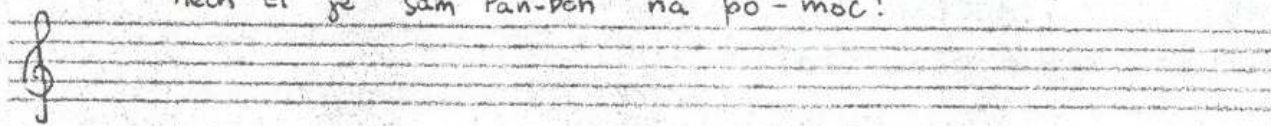
ZPĚVNÍK

DOBRŮ NOC, MÁ MILÁ

Dob-rú noc, má mi-lá, dob-rú noc,
nech ti je sám Pán-boh na po-moc!

Dob-rú noc, dob-re spi, nech sa ti sní-va-jú slad-ké sny.

1. Dobrú noc, má milá, dobrú noc!
nech je ti sám Pánboh na pomoc!
/: Dobrú noc, dobre spi,
nech sa ti snívajú sladké sny. :/

2. Dobrú noc, má milá, dobrú noc!
nech je ti sám Pánboh na pomoc!
/: Dobrú noc, dobre spi,
nech sa ti snívajú o mne sny. :/

ČERNÉ OČI, JDĚTE SPÁT

Čer-né o-či, jdě-te spát, Čer-né o-či, jdě-te spát,
však mu-sí-te rá-no vstát, však mu-sí-te rá-no vstát.

1. Černé oči, jděte spát, černé oči, jděte spát,
však musíte ráno vstát, však musíte ráno vstát.
2. Ráno, ráno, raničko,
dřív než vyjde sluníčko.
3. Už sluníčko vychází,
má milá se prochází.
4. Prochází se po rynku,
nese chlapcům novinku.
5. Novinku to takovou,
že na vojnu verbujou.
6. Když verbujou, budou brát,
škoda chlapců nastokrát.

DEZERTÉR

A Hmi A E A E Fm
 zdál se mi, má mi-lá, jed-nou sen, zdál se mi, má mi-lá,
 E H7 E A D A E
 jed-nou sen, žes přišla k nám, žes přišla k nám,
 A Hmi A D E A D A E
 já jsem ma-ší-roval pod oknem, žes přišla k nám, žes přišla k nám,
 A Hmi A E A
 já jsem ma-ší-ro-val pod o-knem.

1. Zdál se mi, má milá, jednou sen, (2x)
 žes přišla k nám, žes přišla k nám,
 já jsem mašíroval pod oknem,
 žes přišla k nám, žes přišla k nám,
 já jsem mašíroval pod oknem.
2. To nebyl, můj milej, žádněj sen, (2x)
 já přišla k vám, já přišla k vám,
 ty jsi byl na vojnu odveden...
3. Na vojnu do Hradce Králové...
 tam prej na nás, tam prej na nás
 šavlema blejskají Prajzové...
4. Tejden už v zákopech ležíme...
 co přijde dál, co přijde dál,
 kdy budem ládovat nevíme...
5. Vtom se zved větríček májovej...
 od Prajza k nám, od Prajza k nám
 přinesl papírek notovej...
6. Tak mě tu máš zase, milá má...
 proč bych měl jít, s Prajzem se bít,
 když on je muzikant jako já...

MUZIKANTI? CO DĚLÁTE?

Emi A7 D G

Mu-zi-kan-ti, co dě-lá - te, mu-zi-kan-ti,

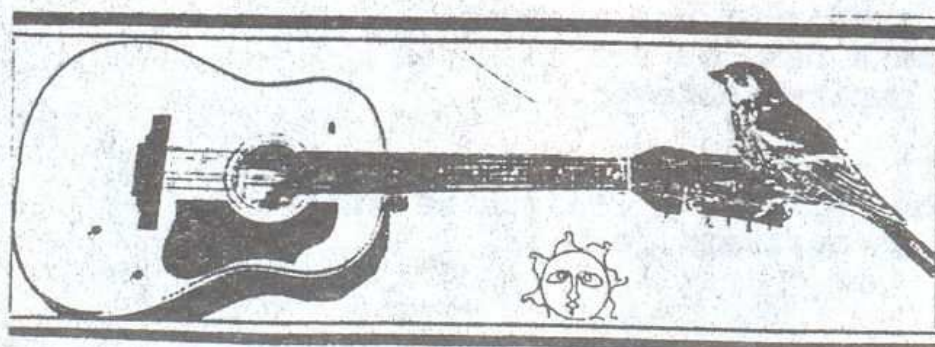
D G H7 Emi H7

co dě-lá - te, aj, má-te hus-le, a ne-hrá-te,

Emi H7 Emi

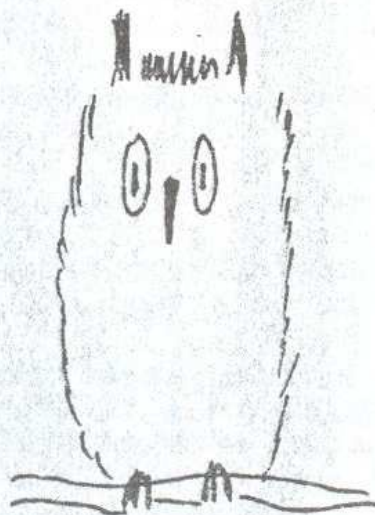
aj, má-te hus-le a ne-hrá - te.

1. /: Muzikanti, co děláte, :/
/: aj, máte husle, a nehráte. :/
2. /: Zahráte mně na husličky :/
/: a rozveselte ty dróžičky. :/
3. /: Zahráte mně na cimbále, :/
/: ať moja milá veselá je. :/
4. /: Zahráte mně na tó basu :/
/: a rozveselte všecku chasu. :/
5. /: Zahráte mně všeci spolu :/
/: a vyprovoďte mně až domu. :/

Večerní zpívání se pomalu chýlilo ke konci. Akéla se několikrát podíval na hodinky a zahleděl se významně na světlušky a vlčata sedící naproti ně u kolem ohně. Bylo jasné, že bude pronesen závěrečný projev na téma: "Dobrou noc, jde se spát." Světlušky a vlčáci však byli jiného názoru: "Akélo pověz nám horror na dobrou noc, nebo neusneme!" zazněla temná hrozba. Akéla se rozhlédl kolem ohně a ke svému zděšení zjistil, že se vlčata a světlušky pomalu, ale jistě mění v klubko řvoucích vlkodlaků a sršní. Ale nebyl by to Akéla, kdyby si nevěděl rady. Povstal a mohutným hlasem pravil: "Dobře, povím vám horror na dobrou noc, ale běda vám, budete-li se v noci ve svých pelíšcích bát a nebo nebudete-li chtít ze strachu před strašidly hlídat v noci tábor. Tak tedy sedte tiše, hrůzostrašný příběh začíná."

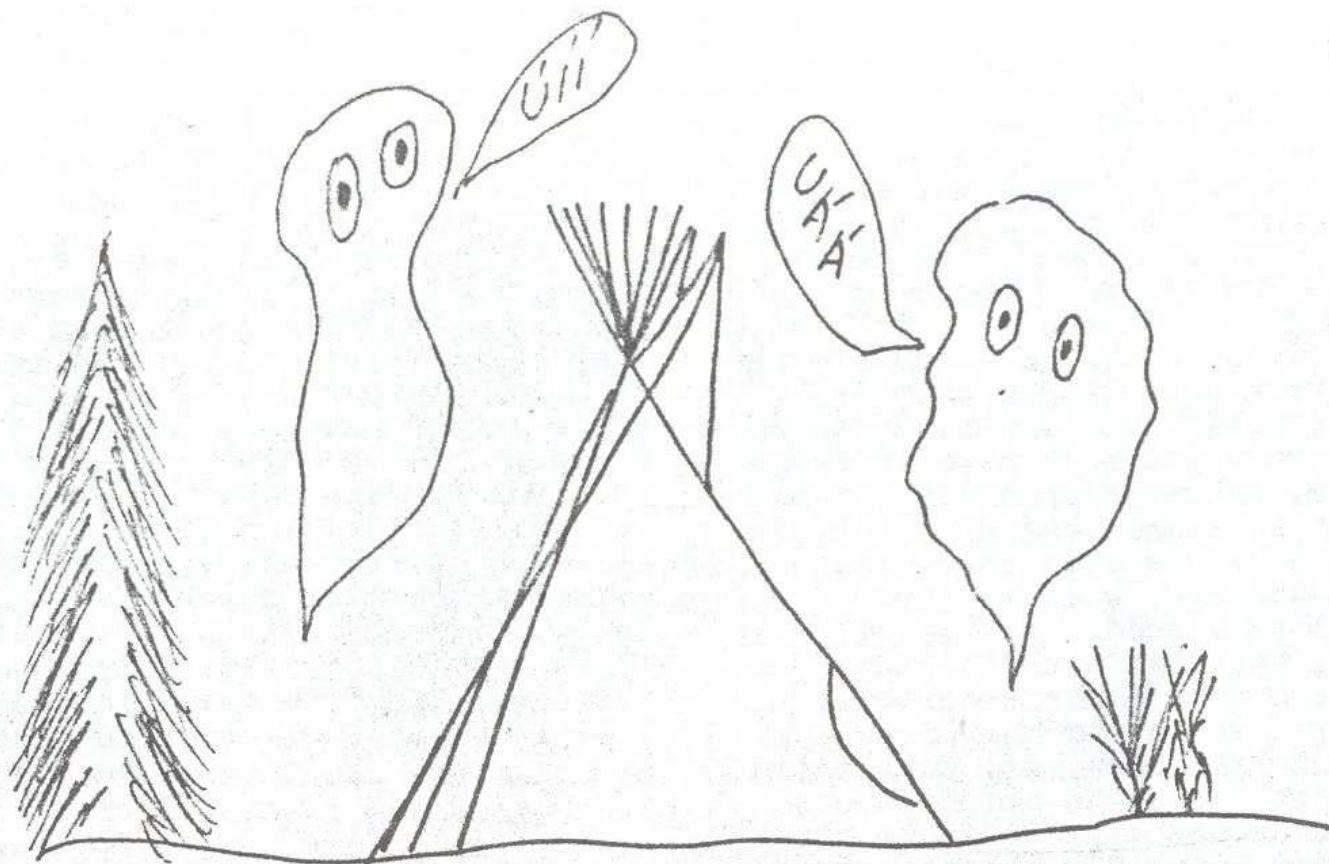
Poslední slova pronesl Akéla hlasem tak hrůzooplým, že se Kvakovi rozdrkotaly strachy zuby a málem spadl ze sedačky. Moc rád by si zalezl do svého pelíšku, jen aby nemusel slyšet ten hrozný Akélův hlas. Kdyby tak měl po ruce špunty do uší. Odejít totiž nechtěl - není přece žádnéj srabík, už měl noční hlídku, ale poslouchat horror teď, na noc, kdy se z dálky ozývá zlověstný chechot puštíka, se mu také nechtělo.

Ale Akéla, třebaže viděl strach a hrůzu v očích některých světlušek a vlčat, začal nemilosrdně vyprávět.

"Byla to velmi dávno. Tak dávno, že Viki s Pirátem, kteří teď vedou skauty ještě neměli složený slib. Tehdy jsme se vypravili na první výpravu s týpkem. Bylo to vůbec první naše týko. Dneska slouží jako sněmovní stan našich roveřů. Tenkrát jsme tábořili poprvé tam poblíž Věterných útesů u Skal ky Věčné polívky. Na výpravu jsme se sešli jen tři, zbytek nedorazil. Postavili jsme s Vikim a Pirátem týpko a začali systematicky mapovat okolí. Když se sešeřilo, rozmístili Pirát s Vikim kolem vchodu do týpka pár pastí na nezvané hosty. Potom jsme rozdělali oheň a uvařili si večeři. Byla krásná zářijová noc. Zrovna jsme začali vařit vodu na čaj, když se to stalo. Nejdřív zahoukal tesklivě sýček své "Púúúúújd, Púúúúújd, Púúúúújd" a vzápětí jsme si připadali jak v horroru o Nebojsovi. Ne, že by kouřovým otvorem po částech spadlo strašidlo, to ne, ale venku se ozývalo dupání, bouchání, ječení, vřeštění a cosi začalo mlátit do plátna. Potom jsme zaslechli pár tlumených pádů, které následovalo několik tlumených kleteb. To se strašidla přerazila o naše pastě. To je rozběsnilo, vytrhala kolíky kotvící stan a naštěstí byla tak hloupá, že vytáhla chlopnové tyče a tak se zbavila možnosti nás vykourit."

A my se, zatímco vše živé z okruhu nejmén jednoho kilometru prchalo pryč před tím nelidským jekotem kolem našeho týpka, v tichosti radili, co udělat. Věděl jsem, že do stanu si strašidla netroufnou - bylo tam na ně příliš mnoho světla. A měl jsem pečlivě nastudovanou pohádku o Nebojsovi i Saturnina. Pirát sice radil vyhlídnout na strašidla vařící vodu, Viki posléze navrhoval ozbrojit se klac ky a poleny a strašidlům pořádně zvalchovat hřbety, ale já jsem díky předchozímu studiu věděl, že to by bylo zbytečné, protože na strašidla nejvíce platí - nevšímat si

jich. A tak jsme si jich také nevšíмали. Pravda, Pirát čas od času prásknul kapslíkem a Vikimu se podařilo párkrát přetáhnout nohy strašidel klackem, ale to byly jen výjimečné situace.

Začali jsme připravovat jar-ní hru pro vlčata, popíjeli čaj a venku zatím dupala, vrískala, ječela, chřestila, sípěla, chroptěla a do tyčí mlátila strašidla. V jednu chvíli se jedno dokonce zranilo a chtělo být ošetřeno - prý se řízlo, ale když jsem Vikiho požádal, aby mi přichystal šití, strašidlo se zaleklo a patrně se velmi rychle vyléčilo samo. Čas plynul a tak jsme zalezli do spacáků a začali si číst povídku na dobrou noc. Strašidla tou dobou měla za sebou nejméně hodinu a půl bezvýsledného zuřivého strašení a mně jich začínalo být líto. Ale nemohla si na nic stěžovat, protože jsme jim jejich práci zpříjemňovali zpěvem za doprovodu kytary a četbou povídek. Ale strašidla tou dobou pomalu ale jistě ve svém strašení pole

vovala. Ještě se jim málem podařilo uchvátit do svých spárů Vikiho, když jej takřka celého vytáhli na karimatce ze stanu, ale to byla jejich poslední akce. Po chvíli, kdy jekot zvolna slábl, se všechna shromáždila u vchodu do stanu. Docela to vypadalo jako, že chtějí k nám do týpka na čaj. Pirát jim

zdvořile vysvětlil jak slušně vejít do týpka : zatleskat u vchodu a počkat na vyzvání ke vstupu. Strašidla najednou jako by nechtěla dovnitř. Dokonce se jedno ozvalo, že má strach, že se nás bojí. Tak jsem odpověděl : "Jsi-li dobrý, vstup, jsi-li zlý, nevstupuj."

Na tato slova se strašidla sebrala a odtáhla nejprudším svahem dolů kamsi pryč. Když jsme se je ráno snažili vystopovat, zjistili jsme, že po nich zbyl ohořelý pařez a stopy které končily kdesi vprostřed svahu. Strašidla byla námi patrně tak znechucena, že se přímo vypařila.

A tak moje milé světlušky a vlčata, když budete mít někdy dojem, že na vás útočí strašidla, pamatujte, že nejdůležitější je, nebrat strašidla na vědomí, nevšímat si jich a hledět si svého. To je ta nejlepší obrana. Jestliže se jich začnete bát nebo jestli proti nim začnete jakýmkoliv způsobem bojovat, dopadne to s vámi moc a moc špatně.

Ale koukám, že se vám už mnohdy oči unavou a že Kvak padl za vlast a spí spánkem spravedlivých, tak alou do pelíšků. A pamatujte na to, že když budete žít podle Zákona, nemůže se vám nikdy nic zlého stát, protože vás bude chránit náš Nebeský Otec.

Dobrou noc."

Na letošní jarní prázdniny vyrazili Inkové a Amigos společně do nově otevřeného diecézního střediska mládeže Vesmír v Deštném v Orlických horách. Kromě nás tam bylo sedmdesát dětí z Prahy a několik rodin.

Přivítalo nás nádherné počasí se spoustou sněhu, takže se hodně lyžovalo. V úterý se však strhla velká vánice, která trvala tři dny a odřízla nás od ostatního světa. Zavála totiž vypluhovanou cestu. Díky tomu Amigos museli na nákup ve vánici do asi tří kilometrů vzdáleného obchodu. Pro prudký vítr bylo také lyžování omezeno vždy jen na půl dne, což zejména těm nejmenším plně postačovalo.

Koncem týdne se podařilo vyrazit i na celodenní výlet. Čtvrteční večer patřil vlčáckému slibu nováčků, na který se všichni poctivě předchozí dny připravovali. A v pátek nechyběly ani tradiční závody ve sjezdu a ve skoku na lyžích.

Tolik k úvodu a teď již k zážitkům vlčat - Inků tak, jak nám je sami zapsali (věk 8 - 11 let).

Havel

Příjezd

V sobotu 27.2. jsme jeli na jarní prázdniny do Orlických hor. Ubytovali jsme se ve středisku Vesmír v menších chaloupkách, které jsou nad hlavní chatou, ve které jen jíme. Sněhu je tu opravdu dost a tak není o lyžování nouze.

Nad našima chaloupkami je velice zbořený kostel. Je opravdu tak roztřískaný, že by se v něm mohl natáčet nějaký horor. Pod kostelem je svah dolů a na něm sjezdovka, na které občas sjezdujeme.

Když jsme přijeli, byl tu velký šrumeč. Nejdřív jsme chtěli na lyže, ale nakonec jsme vzali sáně a boby a šli jsme s nimi ven.

Cumel

O jarních prázdninách

O jarních prázdninách jsme jeli do Orlických hor. Ubytovali jsme se v malých chatkách. Na snídani, obědy, nebo večeře jsme chodili do takového hotelu. Nejdřív nevypadal moc hezky, ale uvnitř byl docela pěkný.

Hned první den se mi roztavil lyžák, takže jsem nemohl lyžovat. Místo toho jsem chodil na běžky. Odpoledne jsme byli venku. Jednou jsme si postavili ze sněhu takovou zeď s tunelý a potom jsme o ni dělali bitvu. Já jsem byl skoro pořád dobyvatel, jenom jednou jsem bránil.

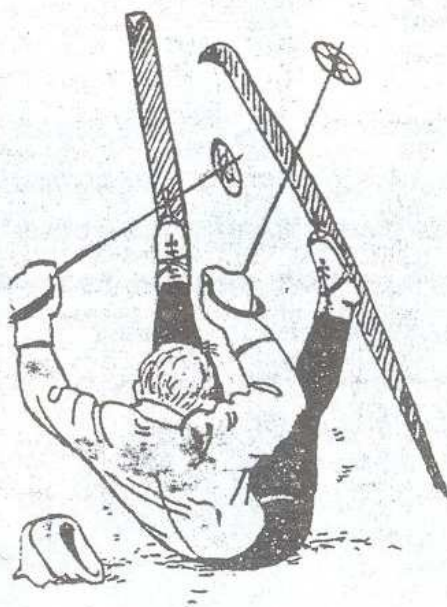
Jedno odpoledne jsme šli na běžky. Nahoru to ještě šlo, ale dolů, to byla hrůza. Asi stokrát jsme každý spadl. Byli jsme rádi, když jsme dorazili domů. Byli jsme celí promočení. Potom jsme šli do chatky číslo 10 a tam jsme si hráli nejdřív inzeráty, potom tichou poštu. Nakonec jsme zhasli. Paleček rozsvítil svíčku, kterou jsme si podávali a vykládali jsme nejdřív co nás napadlo. Potom jsme si povídali pohádku o trpaslících a o zlých a o hodných dracích.

Vojta

O jarních prázdninách

O jarních prázdninách
byli jsme na horách.
Byli jsme sáňkovat,
někdy i bobovat,
ale většinou lyžovat.
Sněhu je tu moc,
krátká připadá nám noc.

Čvachta

Vánice

V úterý se strhla velká vánice, byla to hrůza. Zrovna jsme jeli s Kytkou na sáňkách a málem nás to odfouklo. Byla to sebevražda, ale dojeli jsme dobře. Pak jsme šli zpátky do chatek a bylo to ještě horší, víry sněhu se zvedaly ještě výš. Mysleli jsme, že ty naše barabizny odletí, ale vše dopadlo dobře. My jsme vpořádku dojeli a šli do tepla.

Srnc

Běžky

Ve středu 3.3. jsme byli na běžkách. Byl hrozný led a proto nám to klouzalo. Nejdřív jsme šli po rovince a potom do kopce. Na jeho konci byl vlek, kde jsme čekali na pomalejší. Kytka byl celý zpocený, protože se vracel s Cumlem domů. Bolelo ho totiž břicho.

Pak jsme jeli lesem a po pasece až k takové chatě, kde jsme zase čekali. Prófa šel ohlédnout okolí, protože jsme se chtěli najíst. Našel pohodlné místo u mapy. Pak jsme pokračovali z kopce po takové hrboľnici. Nešlo to moc rychle, protože pořád někdo padal. Před další zastávkou to bylo trochu do kopce.

Zastávka byla u takového zrezlého křápa (lesnického stroje), co měl ještě hlínu na kolech. Pak se chvíli jelo po malém kopečku až se dojelo k většímu kopci, ale bylo nám to na houby, protože to bylo v lese, kde leželo hodně jehličí a větviček a vůbec nám to nejelo. Potom jsme zahnuli doprava a jeli jsme z většího kopce, ale pořád ještě nešlo, aby jsme spadli, protože jsme se odrazili a ono to nejelo. U silnice jsme čekali až přišli pomalejší a pomodlili jsme se Anděl Páně. Přitom jsme si měli vzpomenout na Cumla a na celý Vesmír.

Slib a závody

Ve čtvrtek jsme šli po snídani s Palečkem na sjezdovku a učili jsme se správně zatačet s přenášením váhy. Odpoledne bylo volný, nováčkové skládali nováčkovskou zkoušku, aby večer mohli skládat slib. A taky že ho skládali v chatě Lvů.

Před slibem jsme měli v chatě svůj program a na konci programu jsme začali chatu připravovat na slib. Dali jsme na stranu pohovky a potom jsme se šli převléci do kroje. Pak jsme se ke Lvům zase vrátili a čekali jsme na Amigos. Potom co přišli Amigos se ještě zpívali nějaké písničky. Potom nám ještě něco řekl Kytka a už nováčkové začali skládat slib. A po slibu jsme se šli umýt a spát.

V pátek ráno jsme se setkali s Amigos u vleku a vylosovali jsme si startovní čísla. Vedoucí nám předjeli slalom a potom nás začali vyvolávat a my jsme jezdili dolů, kde nám Prófa s Palečkem měřili čas. Potom byly skoky na můstku, který postavili Amigos.

Po obědě šli Partizán, Cumel a Zip s Havlem na sjezdovku a ostatní měli venku koulovačku s Amigos. Po večeři jsme šli na mši a potom ke lvům, kde jsme se měli sejít s Amigos a říci si výsledky ze závodů. Přišli tam i Amigos a Kytka řekl kdo měl kdy narozeniny a těm jsme dali hobla. Potom byli výsledky ze závodů. Nejdřív bylo oznámení ze závodů pro Amigos a potom pro nás, pro Inky.

V sobotu v den odjezdu jsme se balili a hned po obědě jsme odjeli domů.

Cumel

Jarní prázdniny

oddíl: 168. Mayů a 74. Araneus
v Dolním Domašově v Jeseníkách

Chýlil se únor, přišli být jarní prázdniny a tak nám bylo jet na hory. Chtěli jsme odjet všichni, a tak nás způli zklátil mor. Nad jítrem nám přišlo nastoupit do vlaku, tedy jsme nemeškali a podařilo se nám hned napoprvé zabrat v přeplněném vlaku hned tři kupé pro nás všech patnáct. Jízda byla proběhla vcelku klidně (v kupátkách), na chodbičkách se rozpoutal ohnivý fotbalový zápas (to, aby cesta rychleji uběhla). Těsně po poločase nám bylo souzeno přestat, protože brány zde měli příliš malé, levý útočník přestřelil a zasáhl lýtko mladého páru, což se nečekaně s nevolí sešlo a celý mančaft překvapivě rychle odcházel do kabin. Asistent kondičního trenéra pak musel pro předmět doličný (pohorku) dojít.

Jízda vlakem má oproti autobusům jisté výhody, a tak jediný, kdo své pohodlí měl alepoň trochu jisté, byl než řidič.

Bydlení je vždy komfortní, spánek nad kaplí patří jistě k běžnému standardu, stejně jako snídaně do postele a někdy až dojemně starostlivý personál, který se nechal odvděčit jen neořizenou porcí Kunratické polévky.

Tuhle jednou zrána nám přišlo se zničit na běžkách. Ideálním soupeřem se jevil sám Praděd. Počasí se už jevilo méně ideálním - dosti velký mráz, víchr a sněžení. Ze základny na Červenohorském sedle vyrazila početná výprava, avšak záhy bylo nutno některé zhýralce odepsat. "Luxoriosii este" prohlásil Zavel (který vzpomínal na svá studia latiny) a zbylí jsme vstoupili do rozmarného počasí. "Il fait beau." (Je hezky.) prohlásil lyžař-běžkař poté, co se nám začala ztrácet stopa a sněhu za krkem všem značně přibýlo. Po několika kilometrech jsme Praděd přeci jen ztrestali. Byla taková zima, že před počasím se i rtuť na venkovním teploměru raději skoro celá schovala, jen trocha jí zbylo (-18°C). Aby nás nemuseli odnášet z výpravy v tuhé poloze, bylo nám prozkoumat cestou každou horskou chatu a zejména její horké horské čaje. Po setmění nám zbývalo zpátky než pár chvil (cca 12 km). A jelikož nám v 7 h. nepřišel již autobus, a tak nám bylo než odjet stopem, a to ještě jenom dvěma z nás. Ostatní se pustili vzhůru z kopce po silnici. Některým dalším se později dostalo jízdy na sypači a zbylému jednomu bylo dojít na lyžích. Vrcholem dne bylo zazdění se bramboráky, kterýmižto se personál pokusil odvděčit (samozřejmě neúspěšně) za zážitek z konzumace Kunratické polévky.

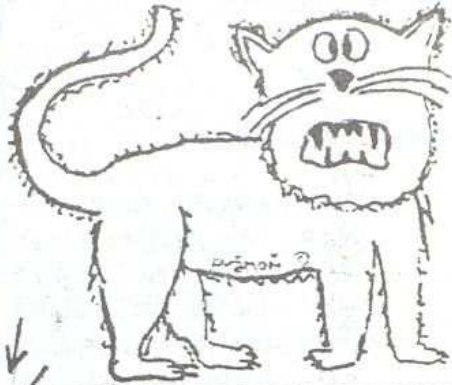
Těm, kterým se nedostalo té cti zúčastnit se tohoto neobyčejného podniku, bylo být jezdit nahoru a dolů a pořád dokola až do úmorů a naprostých vyčerpání na střídavě vysoce kvalitních jesenických traťkách.

Cesta zpět proběhla bez citelnějších ztrát. Přes konvergenci rychlosti přesunu k rychlosti světla mezi Jesenickými nádražími, nám byl přišel ztratit pouze právě ujetý vlak.

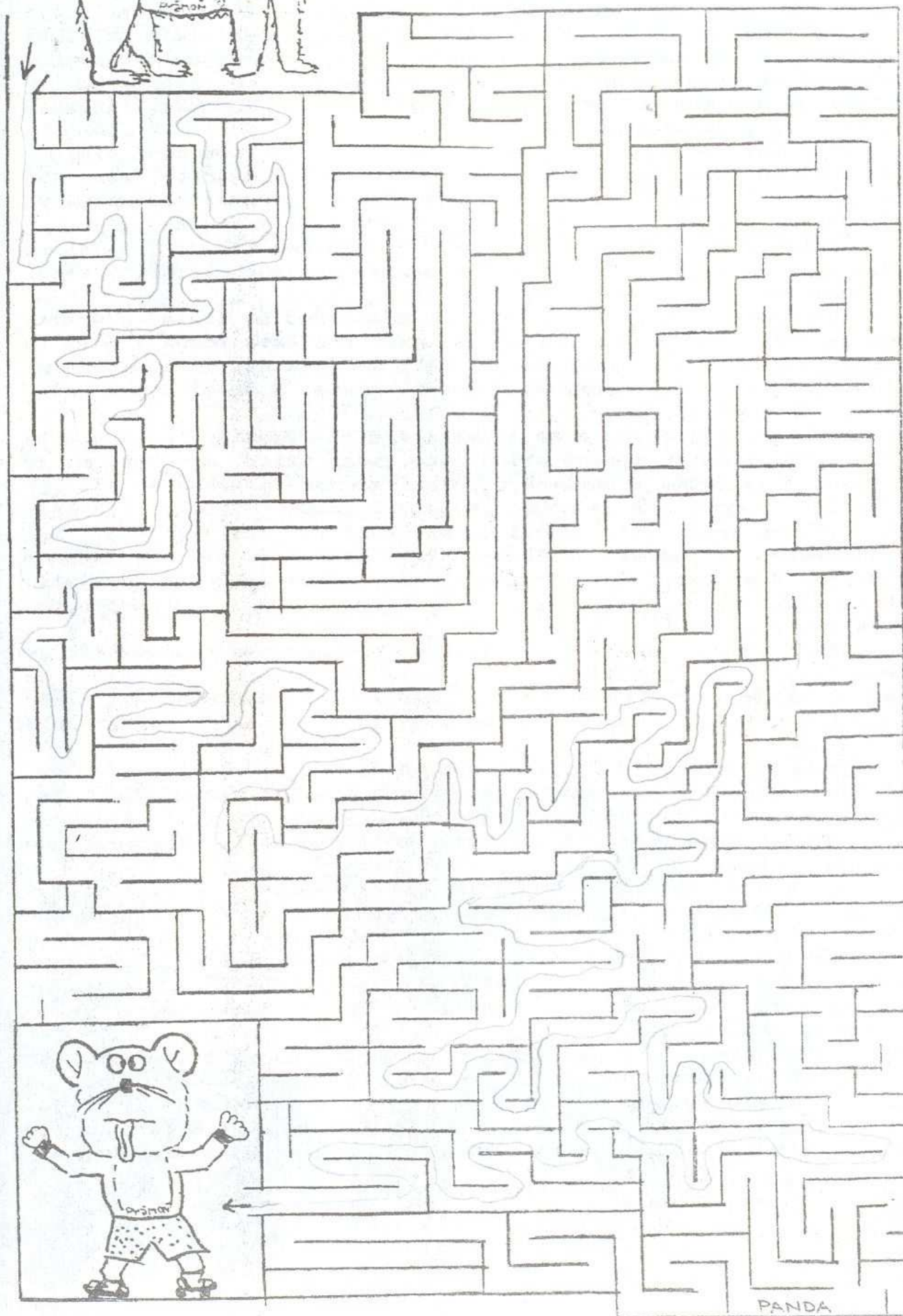
Tento příspěvek je se souhlasem autorů a k velké radosti redakcí současně uveřejněn ve střediskových časopisech Bílý Albatros a Blaník.

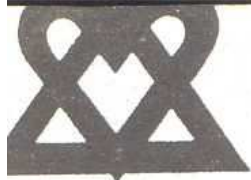
-Tu-He-Pa-

JEDNOHO BÍLÉHO DNE SE KOČOUR MYŠÍŽ ROUT ROZHODL
ŽE SE ŽERE JEDNU DRZOU MYŠ. KDYŽ UŽ SE NANIČY STA
L DRZÁMYŠKA SE MU VYSHEKL A ZDRÁPKŮ AUTEKLA SE SC
HOVAT DO LABYRINTU. MYŠÍŽ ROUT NEVÍ KUDY SEDÁT.
POMOŽTE MU NAJÍT CESTU K DRZÉMYŠCE.

A TEĎ SE MNOU POČÍTEJTE (ale jazykově správně)!

Šestadvacet - dvacet šest: oba způsoby jsou správné, zde vyjimečně nemusíme mít strach z vlivu němčiny; rozdíl je jen v pravopisu. Obvykle totiž píšeme každou číslovku zvlášť: deset tisíc šest set padesát čtyři. Jen v účetních dokladech (viz oblíbené složenky) se má psát vše dohromady, aby si někdo do té mezery nepřipsal nějakou tu stovku. Jsou-li jednotky položeny před desítkami se spojkou a, píše se celé slovo vždy dohromady (jedenaadvacet, ale i jednadvacet).

Počítaný předmět se stále ještě někde řídí poslední číslovkou. Zní to někdy divně: Byl přítomen pět set dvacet jeden posluchač. Přirozeněji řekneme a dnes už i píšeme: jedenaadvacet posluchačů. Můžeme říci též: dvacet jedna žáků a žacek.

Číslovky nízkých hodnot raději vypisujeme slovy: Byl jednou jeden král a ten měl tři dcery. Nasadil dvojku. Zařadil trojku. Ve druhé (ne: II.) světové válce...

Dva, dvě; oba, obě - to jsou nám známá dvojná čísla, v gramatice se říká duály. Dvě stě korun, ale: tři sta korun (to už je množné číslo). S dvěma sty korun, též: s dvěma sty korunami. Ale: s třemi, čtyřmi sty. Sedmý pád: dvěma, oběma. S oběma dvěma našimi novými návrhy.

Einstein byl jeden z nejznamenitějších vědců světa; číslovky jeden je u třetího stupně přídavného jména užito správně. To je mi jedno - je běžné a správné rčení. Pracujeme v jedné (= společné) dílně; jsem s ním jednoho (= téhož) názoru. Jeden a týž člověk (vhodné zesílení). Údolí bylo jedno (= samé) jezero. Byl u nás jeden (= jakýsi, blíže neznámý) zástupce. - Tohle všechno je dobře. Ale pozor! To by jeden neřekl. To se jednomu nevyplatí. Takhle mluví Němec, kdežto my: To by člověk neřekl, to se člověku nevyplatí.

Rčení jeden - druhý je správné ve významu vespolečnosti (to je slovo.co) : Přeslapoval z jedné nohy na druhou. Obracel se od jednoho kamaráda k druhému. Ale přísloví zazní úderněji a jadrněji ve tvaru: Ruka ruku myje (teď a stále), a nikoli: Jedna ruka myje druhou.

Technici si cizím vlivem a pro větší pružnost a rychlost vyjadřování osvojili zkrácené (1.pád jedn.čís.) a gramatikou tolerované používání fyzikálních jednotek: pět set volt (místo: voltů), pět set ampér (ampérů), padesát watt (wattů). Přípustné jsou tedy oba tvary.

Místo - dokument ve dvou, třech vyhotoveních - se píše správně: ve dvojím, v trojím (přesto, že se jedná o číslovku druhou).

Složeniny typu jednomotorový, dvoulampový, třífázový jsou běžné, avšak češtinář nikdy nepřipustí jednomužný stroj (s obsluhou jednoho dělníka). V žádném případě nezkoušejte psát: 3lampovka nebo 4válec.

K pravopisu zbývá důrazně připomenout, že za číslovkami řadovými píšeme tečku (10. řada), nikoli však za letopočtem ani za čísly stránek, paragrafů apod (strana 12 ale 12.strana).

Takže si to všechno ještě jednou pěkně přepočítejte a už teď se můžete těšit na naši příští zábavu s předložkovou drobotinou.

MIREK

Ronící se pryskyřice nasýtila vzduch. Vše kolem se hrozivě zavlnilo. Z moře tmavé zeleně zanaříkal les. Strom po stromu sténavě žaloval. V podrážděném ševelu se větvoví ještě děsivěji rozkymácelo. Srdce malého hochy, jakoby každým dalším úderem snášelo těžká vejce svědomí, která pak odněkud z vysoka nakřáple bubnovala do spánků, až se mu strachem zamlžil celý svět. Rukávem medově zbarvené košile horečně osušil potopu očí. Náhle, jako když utne. Temný hlas chorálu lesa ustal. A bylo tu ticho jako z pravěku, ještě strašlivější. Marek se vyděšeně díval na dílo svých rukou. Ze tří stran sekýrou uvolněná kůra na bělavém dřevu křičela do jeho poměnkových očí: "Do toho ticha zkus mne odlomit!" Nastala dlouhá chvíle váhání, ale mocný hlad po obdivu druhých nad tou největší lodí v táboře, kterou z ní chtěl svým stříbrňáčkem vyřezat, byl silnější než jakýkoliv strach. Křuplo to! Ten zvuk uslyšel až ve svých kostech. Když odhrnul napadané jehličí, až ho to překvapilo, jak byla veliká. Chvatnými pohyby rukou jí vsunul do připraveného batohu. Ale celá polovina vzdorovitě vyčnívala ven. Povzbuzen vlastním odhodláním si sundal skautský šátek, náhle pocítil zvláštní stesk. Pochopil že právě zradil sám sebe. Ten šátek je symbol junáctví co bezmocné chrání. Nyní, jakoby za trest, ho musel odložit. Za chvíli kůra hrubě otesaná, byla pečlivě obvázaná jak nějaké poraněné zvíře.

V táboře Marek vzbudil zájem o své tajemné břemeno jenom u několika dovádějících vlčat, která už v další honičce zapoměla na toto setkání. Podkova z celtových domečků hořela zájmem o dnešní slavnostní táborák. Jinak bdělý tábor neměl pro Marka svůj zrak. On jej zase neměl pro tábor. Už to tak bývá, čas má pro nás na výběr více tváří. Někdy ani nevíme jak, ocitneme se uprostřed víru dění. Náš pohled se po všem vozí a ničeho se pořádně nemůže zachytit. Teprve až pak, někde v klidu domova své příběhy potkáváme. Jindy se k nám otočí zády a jako úporný rybář zdlouha hledí svým prutem pod hladinu své řeky, ve snaze ulovit všemi obdivovanou trofej, rybu události nejen hodin, dne či měsíce, ale celého roku a snad i více našeho života. Takový byl i Marek, nenechal se nikým a ničím zvyklostí od svého úmyslu. Vikingský člun mu potěšeně rostl pod rukou. Příprava scének k táboráku se musela obejít bez něho, stejně tak nácvik nových písniček a posléze i u večere scházel. Denní rozpis úkolů, které připadaly na něho, musela udělat jeho družina. Snad jejich pochopení pro tak mimořádné dílo, jako mu rostlo z ruky, bylo větší než Markovo sobectví.

Táborem už se proháněl černý kůň večera, když si náš vášnivý řezbář prohlížel svoji chloubu. Marně na ní hledal co vylepšit.

Od připravovaného ohně se do Údolí přátelství vlila postupně ze všech hrdel zpívaná indiánská píseň, která všechny svolávala na tu pracně nachystanou parádu. Wakonda dhé dhũ wapedyn aton hé....

Marek byl sám se sebou spokojen, nemohl se nasytit pohledem na tak zdařilé dílo. Docela určitě bude zas ze všech nejlepší, opájel se tou představou. Neslyšel a také nic jiného neviděl jen tu svoji loď. To už vážně docela našňuplo jeho spolubydlícího dobráka Fuka. Vešel do stanu jak Zoro mstitel, mohutně zatřásl s bdícím - snícím a bez dřívějšího pochopení mu vynadal. "Ty jeden šlejško co tu ještě pižolíš, to si ležíš při tom na ušiskách, copak neslyšíš, že už jsme všichni v táborovém kruhu a čekáme jenom na tebe?" Nečekal na odpověď popadl ho za ruku a jal se ho vléci i s jeho podařenou lodí mezi ostatní. Jen celta od stanu za nimi plandavě mávla, tak jako nějaká nestydatá ruka, co dokáže odsoudit lhostejným gestem člověka až k pohrdání.

V táborovém kruhu Marek jako ve snách položil ten svůj klenot na lavičku mezi ostatní výtvořky určené do ráno vyhlášené soutěže skautské tvořivosti. Mezi brášky to pochvalně zašumělo. Jenom Čajíček s Levoručkou se neudrželi a nápadně nehlas dali najevo svůj neskonale obdiv k tak mistrovské práci: "Tě brďóóó kucíí, čouhněte se na to. Takové správnácké lodisko". "Hymbajs šupec," přizvukoval druhý hlásek jak konipásek, "Jejdanáčku, kam se valej, pane krouhátko s tou náramnou kocábkou!?"

Pak nějaký upozaděný klučina přidušeně odtušil: "To bych moji
bratří lidánci sám nikdy nesvedl, ani kdyby jste mě chtěli na tisíc
kousů rozškubat." To byla hudba sfér na Markovi uši. Jen kdyby nebylo
náčelníka Vartana, který mu to hned pokazil. "Ten vikingský člun mezi
ostatní nepatří, prosím tě Marku, pojď sem a vem si ho zatím k sobě,
až bude čas, tak nám o něm něco zajímavého povíš!" "Vartane, proč můj
člun k těm výrobkům nepatří." Ohradil se ukřivděný hoch a přitom se
celý chvějivě zajíkal. "Nesmíš se hned rozsypat brácho, když do tebe
někdo jen slovem štouchne, zatím o tom přemýšlej, na ten hlavní důvod,
musíš přijít sám, ale už nyní ti řeknu o jednom z důvodů. Tvůj výtvar,
nepatří mezi ostatní, také proto, že ani ty sám jsi skoro po celý den
nepatřil mezi nás." "Má to být skautská soutěž, nebo se mýlím?" Rázně
skončil náčelník rozhovor. V jeho hlase nebyla přísnost, spíše vlád-
nost a pochopení. Vždyť si Marek takový den, jaký měl, zvolil sám, tře-
baže bez ohledu na ostatní.

"Nyní mi hoši dovolte," ujal se znovu slova, do úvodu svátečního ve-
čera Vartan? " abych přivítal mezi námi vzácnou návštěvu, pana hajného
Prose". Ze tmy se vyloupila postava středně vysokého muže, nijak zvlášt-
ního. Ale už v měsíčním světle se z jeho tváře dala vyčíst dobrota,
skromnost a veliká hořevnatost těla i ducha, v očích mu to očes zablý-
sklo šibalstvím, leč hlavním znakem těch hlubokých očí, byla prostota
a moudrost s laskavostí. Pokud promluvil, jeho hlas patřil k těm očím.

"Otáčil bych ho také poprosit, pokud jvy s tím souhlasíte," pokračoval Vartan, "jestli by byl tak dobrý a posoudil nám tyto výrobky, určené do dnešní soutěže. Pan hajný ten úkol přijal, ale vymínil si, z chlapců jednoho pomocníka. Byl to k všeobecnému překvapení Marek. Hajný jako-by dobře věděl, že tento hoch má svou těžkou hodinu teprve před sebou. Snad se najde vhodný okamžik na podání pomocné ruky, aby ta chvíle, nebyla těžší, než by ten malý povstalec, především dokázal unést. Náš pan Krounátko, jak ho označil nenapravitelný smíšek Levoručka, nepatřil k národu bambulínů a trumberů, svojí šanci vedle laskavého Prose nechtěl propásnout. Možná i pochopil, že zde nejde jen o skautskou čest pouze jeho, ale i celého oddílu. Náhle tu nebyl ten starý ufnukánek, ale skaut co obětivé stopuje příležitost ke všemu dobrému. Nebyl středem pozornosti, ale přesto se stal páteří celého večera. Pomáhal ohnivci udržovat oheň, chlapcům i z jiných družin stavěl kulisy na jednotlivé výstupy, pomáhal jim do kostýmů a panu hajnému vysvětloval vše potřebné z dnešního programu a oddílového života. Nikomu nepřekážel a přesto ho bylo všude plno. Společný program se nachýlil ke konci. Začalo hodnocení soutěže. Přišla ta chvíle pravdy, kdy musel dát všechno do pořádku. Svojí loď už dávno schoval pod lavičku. Pan Pros ho vyzval, aby stručně zopakoval pravidla soutěže, to byl ten vhodný okamžik, především se přiznat. "Nedodržel jsem základní podmínku této soutěže a také proto mne Vartan oprávněně z ní vyřadil. Vzal jsem kůru z živého kmene borovice a né jak bylo určené, jen z pařezu nebo padlého stromu". Pak se všem omluvil a zvláště panu hajnému, při projevené lítosti nad svým bezohledným činem, dojal Píska i Čajíčka doslova až k pláči. Slíbil, že hned zítra všem ukáže poškozený strom. Potom se konalo vlastní hodnocení soutěže. Vítězům byly rozděny ceny z různých mňamek a pamlsků. Kolem už pohaslého ohně se natáhla sametová opona tmy. Chlad z čerstva dýchl hochům do zad. Pan hajný popošel blíž k ohništi, ~~že~~ údolí prostoupilo nepřeslechnutelné ticho, když starý lesák začal vyprávět o životě stromů a jejich chráněnců, lesní zvěře. Uchlácholil chlapce tím, že takový strom jako je borovice i sebevětší vnější poškození brzy smůlou zaleje a tak nedovolí škodlivému hmyzu, aby jí v rání napadl. Uzavřel celou tu dnešní Markovu patálii slovy: "Tvůj strom, už navždy ponese znamení lidské chamtivosti, ale je třeba odpouštět. To je stejně tak důležité, jako dávat novou důvěru. Zase něco pevnějšího přidat do starých základů na nichž jsi stavěl doposud. Opřít se o poznání a tak být k sobě tvrdší i stálejší v dobrém přesvědčení a naopak ke druhým shovívavější. Věřte hoši v životě je nejtěžší, vždy a všude unést v sobě člověka, abe kdo je to člověk? Snad, ještě to nedostupné v nás. K tomu, aby každý obstál, sám před sebou i před druhými je někdy potřeba mnoho sil, ale i zde je třeba vědět, že opravdu silní jsme jenom tak, jak umíme pečovat o své slabé."

a když se snad někdy, pod tou váhou klesne do prachu, už z jaké koliv příčiny, vezte si hoši příklad ze svého bráčky Marka. Věřím, jak statečně přijal svou hanbu, tak přijme i trest. Většina z vás má už svoje odříkavé jméno, totiž přezdívkou, kterou jste si už nějak vykoledovali svoji nerozvážnost, nebo naopak, znamenitým činem. Proto ti dám Marka takové jméno, které ti bude připomínat dnešní den. To jméno je Borka, tak říkáme svrchní rozpukané vrstvě dřevin, vytvořené vrstvením z odumřelých rostlinných pletiv, které lidově nazýváme kůra. To bude tvým znamením, které poneseš ve svém životě, abys už nikdy nezapomněl, že to špatné na tobě musí viditelně odemřít, aby chránilo to zdravé a dobré ve skrytu. To je moudrost stromu. Chrání se kůrou, aby i přes nepřízeň doby mohl být silný a unést své poslání prospěšnosti. Ať je ti jméno Borka štítem, tak jako je k užitku rytíři, když se rozhodne postavit proti úkladům a bezpráví."

Už ani nevím, proč se tenkrát na konci společného večera, zpívala skautská večerka tišeji než kdy jindy. Snad už některá slova pana hajného odcházela na hlídku do nejdleňších samot duše. Plamínky ohně se už protahovaly únavou a mazlivě se choulily k oharkům, když nejen Borkovi, ale i ostatním chlapcům vstoupil do spánku sen, o statečném rytíři a krásném lesu pana hajného Prose.

Časopis „Blaník“ vydává čtvrtletně skautské středisko Blaník, které je bratrským sdružením mnoha oddílů z Krče, Protěče a Sedmičky. Tento časopis není výdělečně činný a všechny uveřejněné příspěvky nejsou honorovány, protože se jedná o službu naší organizaci. Ve své většině jsou časopisy kolportovány jen na půdě střediska Blaník, neodmítáme však vážné zájemce o naše společné dílo. To vše zavazuje naše příznivce, aby na nás pamatovali svým příspěvkem. Toto číslo bylo vydáno nákladem 200 výtisků.

-red-

Šéfredaktor:
 Katka Pšeničková
 Sládkovičova 1243
 142 00 Praha 4, Krč

